

Sygn. akt VI U 187/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 stycznia 2020 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Północ w W. VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Iwona Dzięgielewska
-----------------	----------------------------

po rozpoznaniu w dniu 16 stycznia 2020 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy P. D.

przeciwko

pozwanemu Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddziałowi w W.

o jednorazowe odszkodowanie z tytułu wypadku przy pracy

na skutek odwołania P. D.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddziału w W.

z dnia 17 kwietnia 2019 nr (...)

zmienia zaskarżoną decyzję, w ten sposób że przyznaje odwołującemu się P. D. prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy, jakiemu uległ w dniu 31.10.2018 r. w wysokości 20 % (dwadzieścia procent) uszczerbku na zdrowiu z odliczeniem wypłaconego jednorazowego odszkodowania w wysokości 10 % uszczerbku na zdrowiu.

Sygn. akt VI U 187/19

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 8 maja 2019 roku (data prezentaty) P. D. wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (ZUS) – II Oddziału w W. z dnia 17 kwietnia 2019 roku (...), w której to organ rentowy przyznał mu jednorazowe odszkodowanie w wysokości 9 170 zł z tytułu długotrwałego uszczerbku na zdrowiu będącego następstwem wypadku przy pracy jakiemu uległ w dniu 31 października 2018 roku oraz przyjął, uszczerbek na zdrowiu odwołującego się wynosi 10 % (Odwołanie – k. 1, decyzja – k. 5, akta rentowe).

W uzasadnieniu podniósł on, że wyniki badań jakim się poddał pokazywały, że zmiany po wypadku nie obejmowały jedynie złamanych żeber; wykazywać miały również uszkodzenie płuca. Organ rentowy miał – jak podnosił odwołujący się – wziąć pod uwagę jedynie punkt 58a, podczas gdy winno się uwzględnić również punkt 61a tabeli procentowej stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu (Odwołanie – k. 1).

W odpowiedzi na odwołanie ZUS wniósł o jego oddalenie.

W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że w toku postępowania administracyjnego odwołujący się został skierowany na badanie do komisji lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 15 kwietnia 2019 roku ustaliła u badanego 10 % długotrwałego uszczerbku na zdrowiu spowodowanego wypadkiem z dnia 31 października 2018 roku. Podniesiono, że zaskarżona decyzja została wydana w oparciu o powyższe orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS (Odpowiedź na odwołanie – k. 3).

Do chwili wydania wyroku na posiedzeniu niejawnym strony pozostawały na swoich stanowiskach w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołujący się posiadał tytuł do ubezpieczenia wypadkowego jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą (Bezsporne).

W dniu 31 października 2018 roku odwołujący się doznał wypadku przy pracy w rozumieniu art. 3 ust. 3 pkt 8 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (t.j. tekst jedn. Dz.U. 2019 poz. 1205) (Bezsporne).

Tego dnia około godziny 18:20 wyszedł od klienta po wykonaniu masażu i udał się do kolejnej osoby celem wykonania umówionego zabiegu. Z ul. (...) na ul. (...) – (...) przemieszczał się motorem. Na wysokości ul. (...) doszło do zderzenia pojazdu kierowanego przez odwołującego się z innym uczestnikiem ruchu; kierowca samochodu osobowego wykonał nagły skręt w lewo wymuszając pierwszeństwo. Odwołujący się nie miał możliwości ucieczki lub hamowania i uderzył w ten samochód. Na miejsce wypadku przybyła policja oraz pogotowie ratunkowe, które zabrało odwołującego się do szpitala na ul. (...) (Dowód z dokumentu: Karta Wypadku Nr (...) – k. 21 – 21v., akta rentowe).

Powyższe zdarzenie zostało wskazane jako wypadek przy pracy w Karcie Wypadku (Dowód z dokumentu: Karta Wypadku Nr (...) – k. 21 – 21v., akta rentowe), takiej samej kwalifikacji dokonał ZUS w swojej opinii (Dowód z dokumentu: opinia – k. 20 – 20v., akta rentowe).

Decyzją z dnia 17 kwietnia 2019 roku (...) ZUS – II Oddział w W. przyznał P. D. jednorazowe odszkodowanie z tytułu długotrwałego uszczerbku na zdrowiu będącego następstwem wypadku przy pracy jakiemu uległ w dniu 31 października 2018 roku przyjmując długotrwały uszczerbek na zdrowiu w wymiarze 10 %. Kwota przyznanego odszkodowania wyniosła 9 170 zł (Bezsporne; nadto dowód z dokumentu: decyzja – k. 5, akta rentowe).

Stan odwołującego się po doznanych wypadku komunikacyjnym, o którym mowa powyżej wyglądał następująco: złamania żeber I – VI lewych, I i VIII prawych, pęknięcia żeber IX, X prawych, stłuczenie obu płuc z pęknięciem płuca lewego, krwiakiem i odmą opłucną po stronie lewej. U odwołującego się doszło do niewielkiego uszkodzenia płuca lewego. Pęknięcie to wygoiło się samoistnie, z pozostawieniem niewielkiej blizny, bez trwałych następstw w czynności płuc (prawidłowa spirometria z kwietnia 2019 roku). W sumie odwołujący się w następstwie wypadku komunikacyjnego z dnia 31 października 2018 roku poniósł uszczerbek na zdrowiu w wysokości 20 % (Dowód: opinia biegłego sądowego internisty, specjalisty chorób płuc B. Ż. – k. 17 – 17v.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił częściowo w oparciu o fakty przyznane (bezsportne; art. 229 – 230 k.p.c.), które w związku z tym nie wymagały dowodzenia (art. 229 k.p.c.), nadto powołane wyżej dowody z dokumentów zgromadzonych w aktach rentowych, które nie były kwestionowane przez strony co do ich wiarygodności jak i nie budziły w tej mierze wątpliwości Sądu oraz dowód z opinii biegłego sądowego internisty, specjalisty chorób płuc. Okoliczności wypadku przy pracy odwołującego się z dnia 31 października 2018 roku nie stanowiły sporu między stronami, toteż Sąd ustalił je w oparciu o zapisy znajdujące się w dokumencie – Karcie Wypadku nr (...) znajdującej się w aktach rentowych.

Rozstrzygnięcie niniejszej sprawy wymagało wiadomości specjalnych, w związku z czym Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego lekarza sądowego z zakresu pulmonologii na okoliczność ustalenia czy odwołujący się doznał urazu wskutek zdarzenia, które miało miejsce dnia 31 października 2018 roku czy też uraz ten został wywołany samoistną chorobą

nie pozostającą w związku ze zdarzeniem; w przypadku uznania, że odwołujący się doznał urazu na skutek ww. zdarzenia celem ustalenia czy odwołujący się doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, a jeżeli tak to w jakiej procentowej wysokości. Opinia została sporządzona przez biegłą będącą specjalistą we wskazanej powyżej dziedzinie. Biegła w ocenie Sądu w wyczerpujący sposób odniosła się do przedstawionej przez Sąd tezy dowodowej, udzielając jednoznacznej i kompletnej odpowiedzi. Opinia ta daje w ocenie Sądu klarowny obraz sytuacji zdrowotnej odwołującego się. Była ona poprzedzona wszechstronną analizą zebranego w sprawie materiału, a także badaniem osoby odwołującego się.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie jako zasadne zasługiwało na uwzględnienie.

Stosownie do art. 12 ust. 1 ustawy systemowej (t.j. Ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, tekst jedn. Dz.U. 2019 poz. 300) obowiązkowo ubezpieczeniu wypadkowemu podlegają osoby podlegające ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym. Według zaś art. 6 ust. 1 pkt 5 te same ustawy obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają, z zastrzeżeniem art. 8 i 9, osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność oraz osobami z nimi współpracującymi. W realiach sprawy niniejszej bezspornym pozostawał tytuł odwołującego się do ubezpieczenia wypadkowego wynikający z bycia osobą prowadzącą pozarolniczą działalność.

Zgodnie z art. 3 ust. 3 pkt 8 ustawy wypadkowej (t.j. Ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, tekst jedn. Dz.U. 2019 poz. 1205) za wypadek przy pracy uważa się również nagle zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w okresie ubezpieczenia wypadkowego z danego tytułu podczas wykonywania zwykłych czynności związanych z prowadzeniem działalności pozarolniczej w rozumieniu przepisów o systemie ubezpieczeń społecznych.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy wypadkowej z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługuje m.in. „jednorazowe odszkodowanie” – dla ubezpieczonego, który doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu (pkt 4). Według art. 12 ust. 1 tej samej ustawy jednorazowe odszkodowanie przysługuje w wysokości 20% przeciętnego wynagrodzenia za każdy procent stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, z zastrzeżeniem art. 55 ust. 1.

W sprawie niniejszej nie stanowiło sporu, że zdarzenie z dnia 31 października 2018 roku stanowiło wypadek przy pracy w rozumieniu art. 3 ust. 3 pkt 8 ustawy wypadkowej. Wobec powyższego w ocenie Sądu nie ma konieczności przywoływania w tym miejscu szczegółowej analizy pojęcia wypadku przy pracy. Spór koncentrował się natomiast wokół rozmiaru procentowego uszczerbku na zdrowiu doznanego przez odwołującego się w następstwie wypadku przy pracy, w tym zakresie ubezpieczony domagał się zmiany zaskarżonej decyzji organu rentowego.

Ustalenie rozmiaru doznanego przez odwołującego się uszczerbku na zdrowiu wymagało wiadomości specjalnych (art. 278 § 1 k.p.c.) toteż postanowieniem z dnia 22 sierpnia 2019 roku (k. 10) Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego lekarza sądowego z zakresu pulmonologii. Powołana biegła w oparciu o zgromadzoną dokumentację, w tym medyczną wydała opinię zgodnie z treścią której do orzeczonych 10 % uszczerbku na zdrowiu z tytułu złamania żeber (poz. 58a załącznika do Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania, t.j. tekst jedn. Dz.U. 2013 poz. 954) należy doliczyć 10 % uszczerbku na zdrowiu z tytułu uszkodzenia mięszu płuca lewego (poz. 61a ww. załącznika). W konsekwencji, uznając ww. opinię za przydatną dla rozstrzygnięcia Sąd przyjął, że wysokość należnego odwołującemu się jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy winna odpowiadać 20 % uszczerbku na zdrowiu.

Z podniesionych wyżej względów orzeczono jak w sentencji z mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c.